

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, a więc aktem powszechnie obowiązującym. Taki charakter miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jako aktu prawa powszechnie obowiązującego przesądza o tym, iż nieruchomości staje się niezbędna na cel publiczny już w chwili wejścia w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w którym dokonano ustaleń co do przebiegu drogi publicznej. Jeśli bowiem plan miejscowy w sposób jednoznaczny przesądza o przebiegu drogi publicznej, to podział służący wydzieleniu działek koniecznych dla realizacji tej drogi jest niezbędny dla osiągnięcia celu publicznego jakim jest zastosowanie się do przepisów prawa miejscowego określających przebieg drogi publicznej i wydzielenie gruntów pod te drogi.

Ewentualna konieczność weryfikacji niezbędności podziału do realizacji celów publicznych, do których zgodnie z art. 6 pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami zalicza się wydzielanie gruntów pod drogi publiczne, zaistniałaby jedynie w sytuacji, w której przepisy planu miejscowego sformułowane byłyby w sposób pozostawiający uznaniu właściwych podmiotów stosujących prawo miejscowe dokładny przebieg drogi publicznej, względnie jej parametry, takie jak na przykład szerokość. Dopiero bowiem w takiej sytuacji gdy prawodawca lokalny nie dokonałby jednoznacznych ustaleń w tym zakresie, koniecznym byłoby weryfikowanie czy planowany podział nie narusza słusznego interesu właściciela dzielonej nieruchomości, względnie wyważanie interesu społecznego w urządzeniu i korzystaniu z drogi publicznej o maksymalnych przewidzianych w planie parametrach oraz słusznego interesu właściciela dzielonej nieruchomości.

Wyrok WSA w Łodzi z dnia 29 marca 2017 roku, sygn. akt: II SA/Łd 735/16